

JORDI VICENT

rible querella. La qual mai no arribà.

I que des de l'Ajuntament de Burjassot, una de les ciutats valencianes més importants, s'ha protegit els implicats en una de les més profundes xarxes de prostitució descobertes a València. I que en nom del PSOE van haver-hi desfalcs i, també, es va arruïnar la il·lusió democràtica de tot aquell poble. Que tota la costa catalana és plagada per un extensíssim i no tan secret niu de mafiosos. Amb ciutats senceres en mans de la camorra, dels capos, marsellesos, sicilians... Que una empresa com FERVASA, a València, manté un dels més ne-

Societat

Dotze mesos perillosos

Crònica de successos, periodisme d'investigació: descobrir què hi ha darrere de cada cosa, seguir-la i publicar-ho. Una tasca moltes voltes desagradable, però terriblement necessària.

Ismael López

Una setmana més i un altre any haurà mort. Quatre estacions vertiginoses que també vivim perillosament: han trobat el cos inflat de Mikel Zabala, ja no tindrem Disney, Vicent Andrés Estellés diu barbaritats a *El Món*, a Nicaragua continua agitant-se el volcà encès, a Alacant milers de persones van dir que sí a una llengua no inclosa en els «trescientos millones», l'any que ve continuarem en l'OTAN...

Quinze graus i un cel completament desemboirat en aquest país rodejat permanentment per les flames. Al llarg de dotze mesos i des de les pàgines *couché* d'aquest setmanari, intenció demostrar alguna cosa

permanentment repetida i permanentment necessitada de repetir-se: que tots els nostres mals no vénen necessàriament del govern instal·lat a Madrid. I que estem envoltats de perills. I d'estrany. De lladres de guant blanc, de corruptors...

És per això que, infatigablement, amb la il·lusió de donar a conèixer i de proposar un canvi, hem viscut cinquanta llarguíssimes setmanes i escaig amb una única finalitat: informar investigant. Amb un objectiu: deshipotecar la vida ciutadana elemental d'aquest poble, descobrint els mil laberints i cementeris que cada escàndol obert ha tret irremeiablement a la llum.

I així, descobrim que a Sagunt, un any —quasi dos

JORDI VICENT

Dalt, roda de premsa per presentar el número especial sobre els morts a Paterna. Baix, el «Patriarca» Engelmajer.

ja— després del terrible anihilament del seu poderós cor d'acer, els acords de creació de llocs de treball s'han mostrat sobiranament insuficients. Que El Patriarca —la secta d'Engelmajer— escampava acceleradament la seua trama per tots els països, contra ajuntaments, governs, pares... I com la mateixa Europa començava a rebutjar-lo mentre que ací ningú no s'atrevia —ni s'atreveix— a fer-ho. I com no han demostrat res que els permeta continuar tenint la protecció institucional que encara els manté... I ens van anunciar una ter-

gres historials ultres, amb obscures relacions i obscures activitats...

I en coneixem, 25 anys després, una llista completa. Els noms, un a un, de tota l'OAS d'Alacant. Després que, escapats d'Algèria els membres de l'exèrcit secret, abandonaren un país guanyat a l'esperança per tal de neocolonitzar les nostres terres. I resseguim els passos de l'OAS, desplaçant-nos fins a l'altra punta de nosaltres mateixos, fins a Perpinyà, el feu de l'ultradretà Le Pen.

I denunciem, l'un darrere l'altre, els més destacats ultres anti-Teledèum. Amb

biografies farcides d'èpica franquista i serveis a l'antic règim. Desvelant la «reserva espiritual» de València. Un baluard que troba en el seu estimadíssim Ferrando Badia la més perfecta «expressió culta»: membre del Consell de Cultura i protagonista —¿eficaç?— de respostes amb «b»: blaveres i bel·ligerants.

I avisarem de la SIDA, la mort que se'ns acosta, amb un informe precís, rigorós, dels estudis realitzats per metges valencians. Previnint... I de com l'ICONA continua depredant els nostres boscs: negligent per als incendis, sord per a les plantacions, mut per a la crítica. Fins i tot amb transferències.

I vam donar part, també, de l'estrany cas del restaurant «Arrantzale». Un comunicat valent sobre un succés raríssim, sobre un «atemptat» en el qual es va fer servir set o vuit voltes més d'explosiu que el necessari.

I va arribar l'estiu, i vam parlar de la platja, del sol, de mamà Licer i de la seua filla Merceditas: una vida de conte per matar el temps. I la tardor, durant la qual denunciarem TEP-SA, parlant de la possibilitat que desaparegués. De l'abandó definitiu d'un verí emmagatzemat. I expedientat, ara, fins a quatre voltes.

I del senyor Iborra, ciutadà Kane de la indústria, dels serveis i de les finances, el qual va haver de respondre d'un delictes de frau. O, simplement, de furt. Presumpte encara. I ho vam contar amb pèls i senyals.

I, finalment, va arribar l'hivern. I van trobar el cos inflat de Mikel Zabalza.

Investigar, no hi ha dubte, també cansa. Però sobretot molesta. Els molesta. I és per això que és una empresa necessària. Encara que a un, personalment, li agradaria ser poeta. □

Europa passa del mite a la realitat

1986 se'ns ha volgut presentar com la panacea europeista. No serà el nostre país, però, qui n'obtindrà més beneficis. L'entrada en la CEE anirà acompanyada d'algunes mesures ben dures.

A. S.

Sens dubte, la principal novetat que ens espera durant l'any 86 en el món econòmic és la integració espanyola en la CEE. El mite de la CEE començarà dins de ben poc a fer-se realitat i a hores d'ara assistim a una sèrie de mesures econòmiques i polítiques que concreten les grans paraules de la unitat europea, la modernització, etc. A partir de l'1 de gener, s'iniciarà un procés que resulta inevitable i, molt possiblement, beneficiós, però que actualment es presenta incert per a molts ciutadans, desorientats per l'allau d'informacions contradictòries.

No cal esperar (malgrat l'eslògan de «ja som europeus») que l'any 86 supose canvis importants en la vida dels valencians, perquè els efectes de l'adhesió trigaran a notar-se. Els llargs períodes transitoris, l'ajor-

nament d'algunes de les mesures socials, etc, fan que els diferents fons comunitaris (FESER, Fons Social...) en siguin pràcticament l'únic efecte immediat. Tanmateix, sembla que el País Valencià té poques possibilitats d'accedir a aquests fons, ja que no ha estat declarat per l'estat entre les zones prioritàries, ni hi ha presentat projectes adients.

És així com 1986 pot esdevenir, en algun sentit, l'any de la frustració europeista. Les opinions predominants s'han entestat a presentar la CEE com un món idíl·lic i la realitat immediata serà ben diferent: més inflació, crisis empresarials, pagar a la CEE més que en rebrem... Enfront aquests efectes immediats (no significatius, és clar, del sentit global del procés) alguns elements tangibles comencen a mostrar-nos que ja arriba la Comunitat: l'IVA, l'increment d'assegurança del automòbil, les

Taronges i sabates, a l'europea.

inspeccions obligatòries als vehicles de més de deu anys, les oposicions a euròcrata, etc.

El repte comença també ara. El procés d'adaptació (que serà especialment dur per al sector industrial, com ho mostren els últims informes de la CEE) és l'exigència indefugible per al sector privat i per a la política econòmica. L'any 86 pot ser, doncs, l'any d'iniciar el futur o, per contra, l'estació final de moltes fantasies. □

